

A magical night sky with a large full moon in the upper left, a starry galaxy in the center, and a tree silhouette on the right. The background is a deep blue with many stars and light rays.

EEN MAGISCH JAAR

Simone Alewijnse

EEN MAGISCH JAAR

Nina, een gewoon meisje die een
buitengewoon nieuw begin meemaakt

Simone Alewijnse

Het was 1 januari 2025. Nina was op weg terug naar huis. Ze kwam bij haar opa en oma vandaan waar ze op bezoek was geweest om ze een gelukkig nieuwjaar te wensen. Bij binnenkomst kreeg ze zoals altijd op allebei haar wangen een dikke zoen en de allerbeste wensen voor het nieuwe jaar. Er waren nog appelflappen over van oudejaarsdag die haar opa zelf had gebakken. Alleen... er gebeurde die middag iets vreemds.

Toen oma niet keek en opa haar een knipoog gaf deed Nina wat extra poedersuiker op haar appel flap. Ze vond het heerlijk dat wanneer je een hap nam, je adem ervoor zorgde dat je het witte poedersuiker wegblies. Dan vormde zich heel even een kleine witte wolk van suiker voor je neus. Maar ditmaal bleef de wolk iets langer hangen dan ze gewend was. Eerst dacht ze dat ze het zich verbeelde want het witte wolkje nam de vorm aan van een gezichtje. Het was een lief gezicht dus ze was helemaal niet bang. Eerder verwonderd.

En haar verwondering werd nog groter toen het gezichtje tegen haar sprak: 'dag Nina, wanneer je naar huis wandelt dan zul je drie van mijn vrienden ontmoeten. Wees niet bang, ze bedoelen het goed. Ze gaan je helpen.'

Nina knipperde met haar ogen en op dat moment was de bijzondere wolk weer een normale wolk van poedersuiker geworden die uiteenspatte op haar gezicht. Haar opa moest lachen toen hij het zag gebeuren.

'Kijk niet zo verbaasd, dit gebeurt toch altijd,' riep hij vrolijk. Maar daar was Nina niet zo zeker van. Dit overkwam haar voor het eerst. Een wolk van poedersuiker die tegen haar sprak. Nee hoor, dit heb ik me verbeeld zei ze vastbesloten tegen zichzelf en ze nam een extra grote hap van haar appel flap.

Toen het tijd was om naar huis te gaan riep haar oma haar na: 'maak er een schitterend jaar van, lieve Nina. Dat al je wensen mogen uitkomen.'

Nina zwaaide haar grootouders gedag en vertrok naar huis. Deze route had ze al tig keer gewandeld dus ze wist precies hoe ze thuis kon komen. Ze wandelde op een smal paadje tussen twee weilanden in. Een aantal schapen keken haar na. Ze zag niets omdat ze zo in gedachte was verzonken over wat haar oma net tegen haar had gezegd.

Morgen zou ze vast alweer vergeten dat ze er een schitterend jaar van wilde maken. En dan had ze nog niet eens nagedacht over haar wensen. *Had ze eigenlijk wel een wens?*

Het verleden

‘Zo zeg, jij bent heel ergens anders met je hoofd. Zie je mij eigenlijk wel staan?’

Huh, wat was dat? Wie sprak er tegen haar? Nina keek om zich heen maar er was niemand te zien. Alleen een paar schapen. Voor de zekerheid draaide ze nogmaals een rondje om haar as maar ze kon echt niemand ontdekken. Niet voor of achter haar. Het was nog niet volledig donker dus Nina was heel zeker van haar zaak.

‘Hier ben ik. Je moet wel goed kijken hoor, anders zie je me niet.’ De stem leek boven haar te zweven. Ze keek schuin omhoog en daar zag ze een kleine geest om haar heen zweven. Het lukte haar niet om de geest goed te kunnen zien. En ze wist ook niet of ze bang moest zijn of juist niet. Ze knipperde nog een keer met haar ogen.

‘Ik ben bijna doorzichtig Nina. Dat is één van de leukste dingen als je een geest bent! Dus dat je me niet scherp ziet, dat klopt.’ zei de kleine geest lachend. En ik ben niet zomaar een geest. Ik ben de geest van 2007. Jij weet vast wel dat dat een heel bijzonder jaar was. Toch? Of ben je dat alweer vergeten?’

‘Nee helemaal niet. In dat jaar ben ik geboren. Dat vergeet ik niet zomaar. Maar hoe kan het dat jij ineens op mijn pad komt? En hoe kan het dat ik jou kan zien? Jij bent de allereerste geest die ik met mijn eigen ogen zie. En ik ben helemaal niet bang’ riep ze enthousiast uit.

De kleine geest kon zijn lachen niet inhouden. ‘Natuurlijk maak ik je niet bang. Ik ben hier om je te helpen. Appelflap, poedersuiker, gezichtje, boodschap. Weet je het weer? Ik ben de eerste van de drie geesten die je vandaag op weg naar huis zult ontmoeten. Eigenlijk ben ik de geest van het verleden maar jij mag me wel ‘wat was’ noemen. Terugkijken dat is mijn specialiteit’ zei de geest trots.

Nina kneep haar ogen wat dichter zodat ze door haar wimpers naar de kleine geest kon kijken. Zo zag ze hem wat beter. Het leek wel of hij wat meer was gaan stralen na het uitspreken van zijn laatste woorden.

‘Oké geest van wat was. Wat gaan we doen? Dit alles doet me denken aan het verhaal van Scrooge. Hij kreeg ook bezoek van drie geesten. Straks ga je nog tegen me zeggen dat ik bezoek krijg van de geest van wat is en wat komen gaat.’ Nina moest lachen om haar eigen woorden. Dat zal vast niet want Scrooge was een verhaal verzonnen door Charles Dickens.

‘Jeetje, dat klopt. Goed opgemerkt’ zei de geest verrast. ‘Zoals je wellicht nog weet heeft mijn poedersuiker vriend je vertelt dat we je gaan helpen. Dus dat gaan we doen!’

‘Maar ik heb helemaal geen hulp nodig’ riep Nina verschrikt uit. Ze dacht terug aan het verhaal van Scrooge. Dat was een gierigaard die mocht inzien dat mensen helpen iets heel moois was. En zij, Nina, was helemaal niet gierig.

‘Jawel, dat heb je wel,’ zei de kleine geest. ‘Weet je nog wat oma tegen je zei? Maak er een schitterend jaar van en dat al je wensen mogen uitkomen. En wat ik me herinner is dat jij je afvroeg hoe je dat in 2025 voor elkaar gaat krijgen. Tenslotte is 1 januari alweer bijna om. En dan is het 2 januari en dan ben je alweer vergeten dat dit een schitterend jaar zou gaan worden. Weet je het weer?’

Nina knikte met haar hoofd als antwoord. Ze was het niet vergeten. Diep van binnen was er een stemmetje wat tegen haar zei dat deze drie geesten weleens een heel mooi geschenk konden zijn. Wat zou het zijn dat ze haar konden leren? Ze merkte dat ze best nieuwsgierig geworden was. Ze nam een hap lucht en deed iets wat ze normaal gesproken niet zo snel zou doen. Ze besloot om deze kleine vriendelijke geest te vertrouwen. ‘Oké, laat me maar zien wat ik nodig heb,’ zei ze.

De kleine geest maakte een gek geluidje wat Nina maar opvatte als een kreet van blijdschap. Ze moest glimlachen. Wat bijzonder dat haar dit overkwam. ‘Geest van wat was, hoe kan het dat ik jou nu kan zien?’ vroeg ze.

‘Dat komt omdat we ons nu in de periode van de 12 heilige nachten bevinden. Die periode begint op 24 december en duurt tot 6 januari. Dan is de sluier tussen onze wereld, de geestelijke, en de aardse wereld heel dun. Jullie mensen horen en zien ons in deze dagen een stuk beter. Dus lieve Nina, we hoopten al dat we jou mochten helpen.’

Wow, wat een boel informatie was dit. Ze schrok ervan. ‘Ik zou willen dat ik nu

even kon neerploffen op een stoel' zei ze zachtjes.

'Dat kan geregeld worden' antwoordde de geest en hij knipte met zijn vingers. Voor ze het doorhad stond er achter haar een grote fauteuil met daarop een aantal zachte kussens. Met een plof liet ze zich achterover vallen, zo op de stoel. En ineens... was ze terug in het verleden.

'Waar zijn we?' Samen met de kleine geest stond ze in een babykamer waar twee mensen druk in de weer waren met het verzorgen van een pasgeboren baby. 'Hoe kan het dat ik me deze kamer kan herinneren. Hier ben ik eerder geweest,' riep ze verrast.

'Natuurlijk ben je hier eerder geweest, want dit is j uw babykamer. Dat lieve baby'tje, dat ben jij. En die mensen daar, dat zijn je ouders. Het is 10 december 2007. Eén dag nadat je werd geboren. Kijk eens hoe blij je ouders met je zijn.

Nina zag dat haar moeder haar liefdevol oppakte uit haar wiegje en haar tegen zich aan drukte. Haar vader liep naar ze toe en vroeg: 'Wat zou onze kleine Nina later worden als ze groot is? Misschien wel piloot of kok of brandweervrouw.'

'Ik weet het niet,' antwoordde haar moeder. 'Maar wat ik wel weet is dat ik wil dat ze gelukkig wordt en dat ze bovenal haar eigen weg gaat. Dat ze zelf kiest wat goed voor haar is en dat ze leert dat niemand anders dan zijzelf die beslissingen kan nemen. Ik hoop dat ze leert luisteren naar haar hart en dat durft te volgen.' Haar vader knikte dat hij het ermee eens was.

'Als ze dat durft te doen,' zei hij 'dan wordt ze het gelukkigste meisje op aarde. Ook als het leven soms tegenzit.'

De kleine geest van wat was draaide zich om naar Nina. 'Hoe staat het ervoor? Ben jij het gelukkigste meisje op aarde?' vroeg hij. Ze wist even niet wat ze nu moest zeggen. Zijn directe vraag overviel haar en verschrikt keek ze de kleine geest aan.

'Moet ik daar nu direct antwoord op geven?'

'Ja heel graag. Maar aangezien je me met grote ogen aankijkt vermoed ik dat je nog niet het gelukkigste meisje op aarde bent. Klopt dat?' Nina voelde de tranen achter haar ogen prikken. Ze knikte van nee.

'Lieve Nina, dat hoeft ook niet. Want wanneer je compleet gelukkig bent dan valt er

ook niets meer te leren. De belangrijkste les die ik je uit ‘wat was’ wil meegeven is om je hart te volgen. Precies zoals je moeder tegen je zei toen je één dag oud was. Maar dat die kennis is weggezakt dat begrijp ik wel’ zei hij glimlachend. ‘Je was nog zo jong. Onthoud dat jij degene bent die jezelf gelukkig kunt maken. Niemand anders kan dat voor je doen.’

De kleine geest knipte weer met zijn vingers en plots waren ze weer terug in het heden. Nina lag languit op de zachte fauteuil. Haar ogen waren gesloten en ze vroeg zich af wat ze zou zien wanneer ze haar ogen zou openen. Heel voorzichtig deed ze alleen haar rechteroog open en ze keek recht in het glimlachende gezicht van de geest van ‘wat was’.

‘Zo meisje, alles goed?’ vroeg hij terwijl hij naast haar ging zitten. ‘Onthoud goed wat je ouders op 10 december 2007 tegen je gezegd hebben. Ik ga er nu vandoor want ik heb je de boodschap van wat was overgebracht. Jij vervolgt gewoon je weg terug naar huis en niet vergeten; nog twee geesten zullen je bezoeken. Luister en kijk goed naar wat ze je laten zien. Vaarwel!’

Voor Nina doorhad wat er gebeurde knipte de kleine geest opnieuw met zijn vingers. De zachte fauteuil waar ze op zat verdween samen met hem in het niets waardoor ze pardoos op de grond viel.

Het heden

‘Wel goed opletten waar je je voeten neerzet, anders val je,’ klonk ineens een stem.

Ze keek om zich heen en zag dat precies op het moment dat zij van de fauteuil viel, er een fietser langs reed. Hij dacht vast dat ze gestruikeld was. *Ja hoor, dat heb ik weer.*

Niemand te bekennen maar wanneer ik val, notabene omdat die kleine geest ineens de fauteuil liet verdwijnen, komt er een fietser langs.

Nina dacht al snel niet meer aan de fietser maar wel aan geesten. Nog twee te gaan, die van het heden en de toekomst. Zouden ze net zo aardig zijn als de kleine geest van wat was?

Ze stond op en klopte de aarde van haar spijkerbroek af. Vol goede moed vervolgde

ze haar weg naar huis. Al na een paar stappen kon ze het niet laten om voorzichtig om zich heen te kijken. Ze hield zelfs de lucht boven haar scherp in de gaten. Ze had immers geen idee hoe de geest van wat is eruit zou zien.

Ring, ring... een fietsbel trok haar aandacht. Nina keek om en zag dat het dezelfde fietser was die haar net zag vallen. Blijkbaar was hij gekeerd. ‘Opzij, je loopt midden op het pad!’ riep hij. Van schrik sprong Nina aan de kant. Ze was net op tijd want een seconde later reed de fietser haar rakelings voorbij.

‘He, kijk eens uit’ riep ze hem achterna. Tot haar schrik zag ze dat de fietser snelheid minderde en vlakbij haar stopte. Toen hij stil stond draaide hij zijn hoofd naar haar om zodat hij haar recht kon aankijken. Het eerste wat haar opviel was zijn uiterlijk. Ze wist niet wat het was maar zoals hij naar haar keek leek het wel een engel. Zijn huid had een wonderbaarlijke gouden glans en zijn ogen... tja het leek wel of hij recht door haar heen kon kijken. Maar er was iets in zijn uitstraling waardoor ze wist dat alles wat hij deed en zei vanuit liefde was.

‘Als jij nou eens met je volle aandacht in het nu was, dan zou je nergens last van hebben gehad. Dan had je me gehoord,’ was zijn antwoord. ‘Het is heel simpel, niet aan het verleden denken want dat ligt al vast en de toekomst... tja die ligt nog open dus alles is mogelijk. Verspil dus niet teveel aandacht aan iets waarvan je toch niet goed weet hoe het zal gaan. Dus wat houden we dan over? Juist, dat wat is!’

‘Wacht eens even, maar dan ben jij de geest van wat is. Klopt dat? Ik dacht dat je, net als de geest van wat was, ook doorzichtig zou zijn’ riep Nina uit. ‘Maar jij bent gewoon een jongen, daar heb ik helemaal geen rekening mee gehouden.’

‘Tja, laat dat nou net de bedoeling zijn,’ zei hij glimlachend. ‘Maar aangenaam kennis met je te maken. Ik ben de geest van het heden oftewel dat wat is maar je kunt me gewoon Tom noemen. Nina moest lachen want ook dit had ze totaal niet verwacht.

‘Het ‘nu’ wordt nogal eens onderschat en ik wil je daarvan bewust maken. Durf je het aan om bij mij achterop de fiets te springen? Dan gaan we een eindje rijden.’ Nina wist even niet wat ze nu moest doen. Niet alles in haar leven liep op rolletjes en ze had geen zin om juist daarnaar toe te gaan. Zou ze kunnen weigeren? Nee! Dat

ging ze niet doen. Ze moest vertrouwen hebben in Tom. Ze voelde het zelfs in haar kleine teen.

‘Oké, dat is goed,’ zei ze dapper. Ze liep naar Tom toe en klom achterop zijn fiets.

‘Hou je goed vast. Fietsen is namelijk niet iets wat ik vaak doe dus als we slingeren dan weet je hoe dat komt’ riep hij naar achteren. ‘We gaan!’

Voordat Nina antwoord kon geven was Tom al vertrokken. Blijkbaar was dit een heel bijzondere fiets want gek genoeg leek de tijd, zodra ze achterop was gaan zitten, stil te staan. Het gras deinde niet meer mee in de wind en de schapen stonden als bevroren. Ze reden langs een jonge vrouw die haar hond aan het uitlaten was. In haar hand had de vrouw een tennisbal die ze wilde weggooien zodat de hond erachteraan kon gaan. Nu stond ze zo stil als een standbeeld, evenals haar hond.

Tom kan de tijd stilzetten. Waar zouden we naartoe gaan? Voordat ze daarover kon nadenken voelde ze dat hij snelheid minderde en de fiets tot stilstand bracht. Ze stonden stil voor haar eigen huis. Ze sprong van de bagagedrager en keek Tom vragend aan.

‘Wat doen we nou voor mijn eigen huis?’

‘Dat ga ik je laten zien. Kijk maar eens door het raam naar binnen.’ Nina deed wat hij haar vroeg. Het was een vreemde gewaarwording om in haar eigen huis naar binnen te kijken. Ze zag zichzelf druk bezig in de keuken. Het leek wel alsof er een kleine bom was ontploft. Een chocoladebom om precies te zijn. Overal zag ze chocoladevegen zitten. Op het aanrechtblad en zelfs op verschillende keukenkastjes. Nina begon te giechelen want ze had zich nooit gerealiseerd dat ze zo’n grote rommel kon maken wanneer ze bezig was met het maken van bonbonnetjes. ‘Oh, wat erg. Ik heb die rommel gemaakt. Daar sta ik nooit bij stil.’

‘Hé, de rommel in de keuken is niet belangrijk. Het gaat om jou. Kijk eens naar jezelf. Dit was gisteren. Hoe voelde je je toen je hiermee bezig was? Wat voor gevoel geeft het maken van bonbons jou?’

‘Dan kom ik even tot rust,’ was het onmiddellijke antwoord van Nina. ‘Dan hoef ik nergens aan te denken en tegelijkertijd denk ik aan heel veel. En ik word er heel erg

blij van. Ik vind het heerlijk om zo met de chocola bezig te zijn. Pas nu ik zo naar mezelf kijk realiseer ik me dat ik daar blij van word. Dat er dan zelfs antwoorden naar boven komen op vragen waar ik op dat moment mee zit.'

'Daarom laat ik je dit zien. Zodat je onthoudt dat het belangrijk is om te weten waar je blij van wordt, waar je van kunt genieten. Want als je kunt genieten, dan kun je mooie plannen maken voor de toekomst. Het is belangrijk om een doel te hebben, een bepaalde focus in het leven. Zodat je weet waar je naartoe wilt werken. En dan maakt het echt niet uit of je nu 17 bent of 75 jaar.'

Nina wist zichzelf gaan houding te geven. Ze wiebelde lichtjes van links naar rechts.

Tom gaf haar een por in haar zij. 'Waar zit je met je gedachte?' vroeg hij haar. 'Kan het zijn dat jij nu keuzes moet maken? Dat je in je leven op een kruispunt staat?'

'Ja, dat klopt. Ik moet kiezen wat ik met mijn leven wil gaan doen en dat is eng. Want straks maak ik de verkeerde keuze, kies ik voor de verkeerde opleiding.' Ze voelde een traan uit haar ooghoek naar beneden lopen. Voordat Tom haar tranen zou zien pakte ze snel een zakdoek uit haar jaszak en snoot haar neus. Zo, dat luchtte op.

'Lieve Nina, als blijkt dat jouw keuze niet de juiste is, en dat kan altijd, dan stel je toch je doel bij? Als je geen doel hebt dan overkomt het leven je in plaats van dat jij je leven leeft. Stel op tijd je doel bij wanneer dat nodig is. Want ook jij en jouw interesses veranderen. Wanneer je dat durft te doen, en vooral ook geniet van de weg naar je doel toe, dan ligt de wereld aan je voeten. En vergeet daarbij niet de boodschap van wat was.'

Nina keek naar Tom en wist even niet wat te zeggen. Ze was de boodschap van de geest van wat was nog niet vergeten. Integendeel.

'Kom, we gaan weer een stukje fietsen. Er is nog iets wat ik je graag wil laten zien. Kom je achterop bij mij? Dan kun je wat ik je zojuist heb vertelt even rustig laten zakken.' Tom stond al klaar om te vertrekken en Nina klom, in gedachte verzonken, bij hem achterop. Alles ging zo snel dat ze niet doorhad dat ze inmiddels op de plek van bestemming waren aangekomen.

'We zijn er,' riep Tom vrolijk. Ze stonden nu voor een bioscoop.

‘Hé, hier was ik laatst nog met mijn vrienden. We gingen met z’n allen naar de film. Het is nog zo kort geleden maar dat was ik alweer vergeten.’

‘En daarom herinner ik je eraan. Het is belangrijk de dingen te onthouden die je leuk vond om te doen. Alleen of samen met je vrienden. Vaak onthouden we alleen de dingen die niet zo leuk zijn.’

‘Sanne, Kim en Bram. Soms vergeet ik de leuke momenten die ik samen met mijn vrienden meemaak. Hoe we samen uren kunnen kletsen.’

‘Dat is precies wat ik je wil meegeven. Naast wát je leuk vindt om te doen is het ook goed om te beseffen van wíe je blij wordt. Vrienden zijn er in zowel de goede als de slechte tijden hé.’

‘Dat zal ik niet vergeten,’ zuchtte Nina. ‘Ik denk dat ik morgen gelijk een afspraak met ze ga maken. Dan kunnen we samen bijkletsen of gaan shoppen.’ Hoe langer ze erover nadacht, hoe meer zin ze erin kreeg. Ja, dat ga ik doen!

‘Kom, we stappen weer op mijn fiets. Ik ga je terugbrengen naar het punt waar ik je heb opgepikt. Weet, dat op het moment dat je daar van mijn fiets afstapt, de tijd weer zal gaan lopen.’ Nina knikte dat ze het begreep en stapte bij Tom achterop de fiets. Met grote snelheid zag Nina het landschap aan zich voorbij flitsen. Voorbijgangers en dieren stonden als standbeelden. Wat zouden ze denken op het moment dat de tijd weer zou gaan lopen? Voordat ze daar een antwoord op kon verzinnen, voelde ze dat Tom langzamer ging rijden. Ze waren er bijna.

‘Wij zijn er weer. Ik heb je de boodschap van het nu meegegeven. Probeer in het heden te blijven want dan kun je genieten van alles wat je tegenkomt op je weg naar je doel. En over ‘je weg’ gesproken, onthoud dat je nog een geest zult tegenkomen. Dag Nina, tot ziens!’

Voor Nina doorhad wat er gebeurde was Tom al weggefietst. Nu stond ze helemaal alleen op het pad. Ze keek om zich heen en zag dat de schapen weer bewogen. Eentje begon zelfs te blaten. Iets verderop zag ze de vrouw die haar hond uitliet haar kant op komen wandelen. Gelukkig, alles en iedereen kon zich weer bewegen!

De toekomst

Nog één geest zou ze binnenkort ontmoeten. De geest van wat komen zou, oftewel de toekomst. Maar, zo bedacht ze, wilde zij eigenlijk wel weten hoe haar toekomst eruit zou zien? Nee, want dan ging je daarnaar leven. Nou ja, dat laat ik dan maar over aan de geest van de toekomst. Die zou dat vast wel weten. Ze ademde diep in en vervolgde het pad naar huis. Ze passeerde de vrouw met de hond die ze al eerder had gezien achterop de fiets van Tom toen ze plotseling een stem hoorde: ‘de beste wensen voor wat de toekomst brengen zal.’

Huh, wie zei dat tegen haar? Ze keek nog eens goed naar de vrouw met de hond maar die waren inmiddels doorgelopen. Verder was er alleen een oude dame met een rollator die haar lief toelachte. Zij kon het niet geweest zijn. Ze keek nog eens goed om zich heen. Er was écht niemand te zien. Nou ja, dacht Nina, dan heb ik het me vast verbeeld en ze liep verder. Het pad maakte een bocht naar links en ze kwam in de buurt vlakbij haar huis. Ze passeerde opnieuw een oude dame met een rollator en weer hoorde ze een stem die riep: ‘de beste wensen voor wat de toekomst brengen zal.’

Nou ja zeg, wie zei dat toch telkens? Ze keek nogmaals naar de oude dame maar nu bekroop haar het gevoel dat ze deze dame eerder had gezien. Nog niet zo lang geleden. Maar dat kon toch niet? De oude dame van net kon nooit op tijd hier zijn. Nina keek nog eens goed naar haar. Zou dit de geest van wat komen zou zijn? De oude dame was slijk gekleed en droeg haar haar mooi opgestoken. Op haar hoofd zat een sierlijke hoed.

‘Ja, dat ben ik,’ zei de oude vrouw vriendelijk tegen haar.

‘Huh, wat? U bent de geest van de toekomst? Maar u bent oud!’

De oude dame begon te lachen. ‘Ik ben pas 400 jaar. Hoe bedoel je dat ik oud ben?’

‘Pas 400 jaar, maar dat kan helemaal niet. Mensen kunnen nooit zo oud worden.’

‘Wel waar ik vandaan kom, lieve kind. In mijn wereld kun je gerust 1000 jaar worden. Dus ik heb nog wel even te gaan,’ zei ze met een knipoog. ‘Ik heb ervoor gekozen om jou in deze gedaante te ontmoeten. Wacht heel even.’ En voor dat Nina wist wat er gebeurde veranderde de oude dame in een jonge vrouw. Of moest ze

zeggen fee? Op haar rug zag Nina dat de fee flinterdunne vleugels had. In haar hand had ze een toverstaf vast en haar deftige kleding had plaatsgemaakt voor een schitterende jurk vol met glitters.

‘Wow, wat ben je mooi,’ riep ze verrast uit. ‘Ik dacht, net zoals in het verhaal van Scrooge, dat de geest van de toekomst, een duister persoon zou zijn. Het laatste waar ik aan dacht was een oude dame of een lieve fee.’ Nina moest lachen. Ze wist niet of het van de zenuwen was of gewoon omdat deze situatie zo bijzonder was.

‘Scrooge was iemand,’ begon de fee, ‘die iets mocht leren. Zoals je vast wel weet was het geen makkelijke man. Hem iets leren, laten inzien, kon alleen maar door hem een duistere kant te laten zien. Want wanneer iets duister is, dan kun je daarna het licht weer zien. Dat is wat er bij hem gebeurde. Jou, lieve kind, willen we graag een boodschap meegeven en dat begint al door je een wereld vol magie te laten zien. In je eigen toekomst geloven, begint door te geloven in magie. De wetenschap dat alles mogelijk is, als je er zelf maar in gelooft. Want wanneer dat het geval is, dan komen al je wensen uit. Kom, dan neem ik je mee naar wat komen gaat. Niet schrikken, ik laat je niets zien wat je niet mag weten,’ stelde de fee Nina gerust. ‘Als je er klaar voor bent, pak dan mijn hand vast.’

De vorige geesten vertrouwde ik, dus waarom deze dan niet. Nina ademde diep in en liep naar de fee toe. Ze pakte de uitgestoken hand vast. Terwijl ze dat deed, kneep ze haar ogen dicht.

‘Doe je ogen maar open,’ riep de fee. ‘We zijn er.’

Nina opende haar ogen en tot haar verbazing stond ze op precies dezelfde plek. ‘Hoe kan nou? Hier stonden we zoeven ook,’ zei ze verbaasd. Ze haalde een hand door haar haar om de situatie eens goed in zich op te nemen.

‘Dat klopt. Alleen jij denkt dat er niets veranderd is, maar dat is niet waar. Zullen we dat kleine stukje naar je huis lopen?’

‘Dat is goed.’ Onderweg keek ze goed om zich heen. Er was echt niets veranderd. De bomen en de huizen, alles stond erbij zoals het hoorde. Het was gewoon 1 januari 2025. Maar nee, toch niet helemaal... daar aan het raam hing een slinger waarop stond

‘Gelukkig 2030’.

‘Wat? Is het nu 1 januari 2030? Zijn we nu vijf jaar verder in de tijd?’

‘Jazeker, zullen we eens bij jouw huis naar binnen kijken?’ Net als bij de geest van wat is keek Nina weer door het raam naar haar eigen woonkamer. Het was een vrolijke boel binnen. Haar ouders, haar vrienden Sanne, Kim en Stanley en een vrolijke hond proosten samen op het nieuwe jaar.

‘Zie je dat het goed komt, Nina,’ zei de fee. ‘Soms kunnen we ons zorgen maken maar door te geloven dat we iets kunnen bereiken, doordat je gelooft in jezelf, maak je magie. En met magie maak je je eigen toekomst. En kijk eens wat een rijkdom. Je bent omgeven door mensen die allemaal van je houden.’

Nina keek en de tranen liepen over haar wangen. Niet van verdriet maar van blijdschap. Ze voelde een warm gevoel in haar hart wat alleen maar liefde kon zijn. Echte liefde.

Met haar toverstafje raakte de fee Nina aan en met een oogwenk waren ze terug naar waar ze vandaan kwamen.

‘Gaat het, lieve kind?’ vroeg de fee aan Nina.

‘Ja, het gaat heel goed met mij. Dank je wel dat je me dat liet zien. Nu weet ik dat ik mag geloven. In magie maar vooral in mezelf.’

‘Graag gedaan, Nina,’ antwoordde de fee. Ik en mijn vrienden wensen jou een schitterend jaar toe. Dat al je wensen mogen uitkomen.’ En met die woorden was de fee verdwenen. Nina verbaasd achterlatend.

De laatste woorden van de fee waren exact dezelfde woorden als die van haar oma. Alleen, toen wist ze niet goed wat ze ermee aan moest. Nu wist ze dat wel. Dankzij de boodschappen van drie bijzondere geesten.

In gedachte ging ze terug naar de kleine vrolijk geest van het verleden. Zijn boodschap was dat niemand anders dan zichzelf ervoor kon zorgen om gelukkig te worden. Dat ze zelf de antwoorden in zich had door naar haar hart te luisteren.

Dankzij Tom, de geest van het heden, wist ze nu hoe belangrijk het is om een doel te hebben in het leven. Wel bijzonder eigenlijk, dat juist de geest van het heden deze boodschap had, dacht Nina glimlachend in zichzelf. Maar zijn boodschap was meer dan dat. Het ging ook om genieten van het moment. Om je heen kijken en niet alleen weten wáár je blij van werd maar ook van wíe. Vrienden zijn er zowel in goede als in slechte tijden.

En dan was er nog de bijzondere geest van de toekomst. Dankzij de fee wist ze nu dat wanneer ze in magie, maar vooral in zichzelf geloofde alles mogelijk was en de wereld aan haar voeten lag. Echte rijkdom is beseffen hoe mooi de wereld om je heen is.

En als je weet wat je wil in het leven dan is een wens bedenken ineens niet meer zo lastig. Dan zijn er wensen in overvloed, niet alleen voor jezelf maar ook voor anderen. En wanneer je daar een vleugje magie aan toevoegt, dan kunnen al je wensen zomaar ineens uitkomen.

Nina wist het nu zeker. Aankomend jaar was nu al een magisch jaar. Het kon alleen nog maar mooier worden!

Nawoord

Dankjewel voor het lezen van dit verhaal. Ik ben Simone en ik spiritueel astroloog. In december 2023 kwam ik erachter dat een andere passie van mij, naast astrologie, het schrijven van spirituele verhalen is. In 2025 zal mijn eerste boek 'Dansen tussen de sterren' worden uitgegeven. Met mijn achtergrond als spiritueel astroloog kon het ook niet anders dan dit boek over planeten zou gaan.

Ben je geïnteresseerd in spirituele astrologie? Je kunt je op mijn website Simoone.nl inschrijven voor de nieuwsbrief, E-moonlight . Zo blijf je op de hoogte van astrologie, volle- en nieuwe maan en spiritualiteit.

Wil je graag op de hoogte blijven van 'Dansen tussen de sterren'? Neem dan een kijkje op ninasverhaal.nl.

Ik wens je een magisch jaar!

Simone Alewijnse

LinkedIN: [Simone Alewijnse](https://www.linkedin.com/in/SimoneAlewijnse)

Instagram: [@Simoone.nl](https://www.instagram.com/Simoone.nl)